

Sygn. akt: III U 638/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2015r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych - w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Obrębska
Protokolant:	sekretarz sądowy Przemysław Dudziński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 lutego 2015r. w O.

sprawy z odwołania A. B.

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

o rentę rolniczą z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. B.

od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

z dnia 18.06.2014r. **znak** (...)

orzeka:

oddala odwołanie

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18.06.2014 r., Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego odmówił A. B. prawa do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy.

W wymaganym przez art. 477⁹§1 k.p.c. terminie A. B. wniosła odwołanie od powyższej decyzji podnosząc, że stan zdrowia nie pozwala jej na dalszą pracę w gospodarstwie.

Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego wniósł o oddalenie odwołania wskazując, że odwołująca nie spełniła koniecznego warunku do przyznania prawa do renty rolniczej, gdyż orzeczeniem Komisji Lekarskiej KRUS z dnia 16.06.2014r. nie została uznana za osobę całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 21 ust 1 ustawy z dnia 20.12.1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników renta rolnicza z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który łącznie spełnia następujące warunki:

- 1) podlegał ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu przez wymagany okres, o którym mowa w ust. 2,
- 2) jest trwale lub okresowo całkowicie niezdolny do pracy w gospodarstwie rolnym,
- 3) całkowita niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym powstała w okresie podlegania ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu lub w okresach, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 1 i 2, lub nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Osobie, która spełnia te warunki przysługuje, według art. 22 ust 1 w/w ustawy renta stała, jeżeli całkowita niezdolność ubezpieczonego do pracy w gospodarstwie rolnym jest trwała i nie orzeczono celowości przekwalifikowania zawodowego. W pozostałych przypadkach renta rolnicza z tytułu niezdolności do pracy przysługuje jako renta okresowa przez okres wskazany w decyzji Prezesa Kasy lub do czasu objęcia rencisty innym ubezpieczeniem społecznym. Nadto zgodnie z art. 22 ust 2 przedmiotowej ustawy prawo do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy, które ustało z powodu ustąpienia całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od dnia ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się całkowicie niezdolny do pracy w gospodarstwie rolnym. Przez ustąpienie niezdolności do pracy należy rozumieć zarówno sytuację, kiedy na skutek badania lekarskiego ustalono brak niezdolności do pracy, jak też sytuację kiedy upłynął okres, na jaki świadczenie przyznano.

W myśl ustępu 5, 6 i 7 art. 21 w/w ustawy za całkowicie niezdolnego do pracy w gospodarstwie rolnym uważa się ubezpieczonego, który z powodu naruszenia sprawności organizmu utracił zdolność do osobistego wykonywania pracy w gospodarstwie rolnym. Całkowitą niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym uznaje się za trwałą, jeżeli ubezpieczony nie rokuje odzyskania zdolności do osobistego wykonywania pracy w gospodarstwie rolnym. Natomiast całkowitą niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym uznaje się za okresową, jeżeli ubezpieczony rokuje odzyskanie zdolności do osobistego wykonywania pracy w gospodarstwie rolnym.

W świetle cytowanych wyżej przepisów kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, od której zależała skuteczność odwołania A. B. było w pierwszej kolejności ustalenie czy jest ona całkowicie niezdolna do pracy w gospodarstwie rolnym.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu neurologii i ortopedii. Po przeprowadzonym badaniu A. B., zapoznaniu się z dokumentacją medyczną oraz mając na uwadze okoliczności ustalone w drodze wywiadu z badaną, biegli neurolog T. P. i ortopeda C. K. rozpoznali u odwołującej: przebytą operację dysku w roku 2009 i 2012 – dyskopatia L4/L5, zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne w odcinku lędźwiowo – krzyżowym kręgosłupa z podawanym zespołem bólowym bez objawów korzeniowych i ubytkowych bez zaników mięśni, bóle i zawroty głowy w wywiadzie, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego z podawanym zespołem bólowym bez objawów korzeniowych i ubytkowych. W konkluzji biegli nie stwierdzili u A. B. całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym. W uzasadnieniu opinii biegli sądowi podali, że obecnie zgłaszane dolegliwości bólowe nie znajdują potwierdzenia w badaniu neurologicznym i ortopedycznym, nie stwierdzono bolesności kręgosłupa, ani ograniczenia ruchomości w odcinku szyjnym i lędźwiowym kręgosłupa, ani też objawów korzeniowych i ubytkowych w kończynach dolnych.

Biegli neurolog i ortopeda stwierdzili, że ubezpieczona może pracować gdyż nie uwidoczniły się uszkodzenia korzeni nerwowych przez zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne, układ ruchu i obwodowy układ nerwowy jest wydolny (opinia, k. 14-16 a.s.).

A. B. wniosła zastrzeżenia do opinii biegłych podnosząc, że stan jej zdrowia nie pozwala jej na wykonywanie jakiegokolwiek pracy w gospodarstwie rolnym. Na rozprawie w dniu 28.11.2014r. podała, że stan jej kręgosłupa pomimo dwóch operacji w 2009r. i 2012r. nie poprawił się. Dodała, że kolejną operację ma zaplanowaną na 06.12.2014r. Wskazując na powyższe wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu neurochirurgii.

Sąd uwzględnił powyższy wniosek i dopuści dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu neurochirurgii W. Ł., który po zapoznaniu się z aktami sądowymi, po przeprowadzonym badaniu A. B., rozpoznał u odwołującej: zmiany zwyrodnieniowo - przeciążeniowe kręgosłupa, rwę kulszową i ramienną w wywiadzie, stan po operacji dyskopatii lędźwiowej (XII 2014), przebyte złamanie przedramienia lewego oraz przebyte uszkodzenie więzadła krzyżowego kolana prawego. W konkluzji biegły nie stwierdził u A. B. całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym. W uzasadnieniu opinii biegły sądowy podał, że badanie kliniczne nie wykazało objawów korzeniowych zarówno ze strony odcinka lędźwiowego, jak i odcinka szyjnego. Badanie kliniczne nie ujawniło ewidentnej dysfunkcji kończyn górnych pomimo pozorów tej dysfunkcji demonstrowanej przez ubezpieczoną podczas badania. Badanie kliniczne wykazało poprawną ruchomość ogólną przy niewielkim zaburzeniu chodu w postaci okresowego utykania na kończynę lewą. Ponadto biegły stwierdził, że z racji na przebyte leczenie operacyjne ubezpieczona wymaga rekonwalescencji i rehabilitacji. Zdaniem biegłego nie jest to podstawą do uznania A. B. za osobę całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym (opinia k. 40-43 a.s.)

A. B. pismem z dnia 28.01.2015r. zgłosiła zastrzeżenia również do tej opinii podnosząc, że opinia biegłego stoi w sprzeczności z opinią lekarza, pod opieką którego pozostaje. Wskazując na powyższe odwołująca wniosła o powołanie kolejnego biegłego (pismo k 51-51v a.s.).

Sąd na mocy art. 217 § 3 k.p.c. oddalił powyższy wniosek dowodowy odwołującej uznając, że sporne okoliczności zostały już dostatecznie wyjaśnione.

W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski zawarte w pisemnych opiniach biegłych sądowych. Na okoliczność stanu zdrowia A. B. wypowiedzieli się biegli lekarze z zakresu trzech specjalności, właściwych dla zgłaszanych przez nią dolegliwości. Wnioski biegłych zostały sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującej i analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej. Wnioski wynikające z opinii są jasne, zostały poparte logiczną argumentacją z której wynika, że aktualny stopień zaawansowania schorzeń odwołującej nie pozwala na przyjęcie całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym. Pomimo, iż odwołująca nie zgodziła się z wnioskami biegłych, Sąd uznał, że brak jest w przedmiotowej podstawie do powoływania kolejnych biegłych. Wskazać należy, że Sąd nie jest obowiązany dopuszczać dowodu z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy opinia złożona już w sprawie jest niekorzystna dla strony. Argumentacja przeciwna prowadziłaby bowiem do wniosku, że konieczne byłoby powołanie w sprawie wszystkich możliwych biegłych danej specjalności w celu upewnienia się, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego zdania jak strona (tak: Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego, Część pierwsza – Postępowanie rozpoznawcze, pod red. Prof. dr. hab. Tadeusza Erecińskiego, tom 1, Wydawnictwo Prawnicze, Warszawa 2001, teza 8 do art. 286 i powołane w niej orzeczenia S.N., str. 523). Wskazać też należy, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (vide wyrok SN z 4 sierpnia 1999 r, I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 15, poz. 479). Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie, potrzeby powołania kolejnych biegłych, nie widział.

Wobec powyższych okoliczności Sąd Okręgowy uznał, że decyzja Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego z dnia 18.06.2014r. była prawidłowa. Dlatego też, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie.